

Міністерство освіти і науки України
Тернопільський національний економічний університет

Кафедра економічної теорії

Міждисциплінарна курсова робота

З «Економічної теорії»

на тему:

**«Сучасний стан інноваційно-інвестиційної діяльності в
Україні та проблеми її активізації»**

Студентки II курсу групи ФО-21
напряму підготовки Фінанси і кредит,
Оподаткування
Коцюк Т. І.

Керівник: к.е.н. Вірковська А.А.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ECTS _____

Члени комісії _____

_____

_____

Тернопіль – 2016

ПЛАН

ВСТУП

1. Суть та засади здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності.
2. Оцінка сучасного стану інноваційно-інвестиційної діяльності національної економіки.
3. Проблеми та напрямки активізації інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні.

ВИСНОВКИ

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

ДОДАТКИ

ЗМІСТ

ВСТУП	4
1. Суть та засади здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності.....	6
2. Оцінка сучасного стану інноваційно-інвестиційної діяльності національної економіки.....	13
3. Проблеми та напрямки активізації інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні.....	27
ВИСНОВКИ.....	36
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	
ДОДАТКИ	

ВСТУП

Сучасний розвиток виробництва, підтримка відповідного розвиненим країнам рівня конкурентоспроможності вимагає впровадження в виробничий процес інновацій. Розробка або впровадження інновацій може здійснюватися лише за наявності необхідного обсягу ресурсів, формуванню яких сприяє інвестиційний процес. Як відомо, саме інвестиції спрямовані на створення нових і модифікованих, високотехнологічних наукомістких виробництв здатні зробити нові знання і винаходи затребуваним продуктом. Комплексний розвиток даних двох напрямків становить інноваційно-інвестиційний процес, який об'єднує формування ресурсів і їх використання для розвитку інновацій.

Світові тенденції розвитку економіки свідчать, що за сучасних умов неможливо забезпечити процвітання країни та суттєве підвищення добробуту її народу без впровадження інноваційно-інвестиційної моделі розвитку національної економіки.

Сучасні інноваційні та інвестиційні процеси є складними, вимагають висококваліфікованих фахівців для здійснення розробки та впровадження заходів, пов'язаних з їх реалізацією та досягненням поставлених цілей.

Необхідність визначення стану залучення інвестицій та інноваційної діяльності в Україні, визначення стратегічних складових розвитку інноваційно-інвестиційної політики та можливості їх реалізації в державі, потреба у розвитку теоретичних положень з обґрунтування процесів формування системи управління інноваційно-інвестиційною діяльністю, виявлення її особливостей в умовах обмеженості фінансових ресурсів, розробка науково-методичних положень і практичних рекомендацій, спрямованих на удосконалення організаційно-економічних методів управління інвестиційною діяльністю обумовлюють актуальність теми дослідження.

Проблеми визначення ефективності інноваційно-інвестиційного розвитку є вкрай актуальними для економіки України. Вирішення цих проблем і формування працездатної системи показників дозволять оцінити ефективність поточного функціонування інноваційно-інвестиційного механізму і ступінь реалізації поставлених завдань і цілей інноваційного розвитку.

Управління інноваційно-інвестиційним розвитком держави відноситься до стратегічно важливих, що пов'язано зі зростанням ролі інновацій та необхідних для цього інвестицій, оскільки вони безпосередньо впливають на основні макроекономічні показники розвитку країни. Під впливом інноваційно-інвестиційних процесів змінюється структура державної економіки, вони змінюють економічну організацію суспільства, розвиток інноваційних процесів активізує міжнародне співробітництво і підвищує конкурентоспроможність державної економіки на світовому ринку, все це впливає на поліпшення якості умов життєдіяльності населення. І варто зазначити, що головною метою і головним завданням на яке спрямована державна політика є саме підвищення рівня і якості життя населення. Тому важливим засобом досягнення поставленого завдання є розробка інноваційно-інвестиційного механізму розвитку соціально-економічної сфери.

Об'єктом дослідження виступає інноваційно-інвестиційна діяльність в Україні.

Метою дослідження є визначення сучасного стану інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні та проблем її активізації.

Дане дослідження передбачає визначення поняття інноваційно-інвестиційної діяльності, її місце і роль в розвитку держави, особливостей сучасного інноваційно-інвестиційного клімату в Україні, дослідження моделі державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю, виявлення основних недоліків існуючої моделі інноваційно-інвестиційної діяльності для України, систематизацію методичних підходів до формування державної

інноваційно-інвестиційної діяльності, визначення стратегічних цілей та концепції розвитку державної політики та шляхів удосконалення моделі державного управління у сфері інноваційно-інвестиційної діяльності, а також основні методи стимулювання її активізації.

1. Суть та засади здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності.

Інноваційно-інвестиційна діяльність – економіко-соціально-правова категорія, що відображає комплекс практичних заходів щодо використання інтелектуальної праці, результати якої виражені в новому (раніше не відомому) або вдосконаленні існуючих властивостях об'єкта при залученні інвестиційних ресурсів з метою отримання прибутку та іншого позитивного ефекту (соціального, екологічного та інше) [22, с. 158].

Інновації тісно пов'язані з інвестиціями. Економічний успіх будь-якого інноваційного проекту можна визначити як співвідношення рівня економічної, а саме фінансової віддачі до початкових інвестицій і практично кожний інноваційний проект вважається інвестиційним, головною метою якого є отримання прибутку. Виходячи з цього, для розуміння значення та сутності такої економічної категорії як «інноваційно-інвестиційна діяльність», варто дослідити сутність, взаємозв'язок та розбіжність понять: «інноваційна діяльність» та «інвестиційна діяльність» [8, с. 126].

Згідно з Законом України «Про інвестиційну діяльність», інвестиційною діяльністю є сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій [10, с. 170].

У науковій літературі, під інвестиціями розуміються – вкладення довгострокового капіталу в різні сфери й галузі економіки, інфраструктуру, соціальні програми, охорону навколишнього середовища з метою його збільшення у вигляді одержаного прибутку. Проте інвестиції – це поняття набагато ширше за змістом, ніж капіталовкладення. Останні є лише матеріальною частиною реальних інвестицій.

Акумуляція та послідовне перетворення грошових, майнових коштів, цінних паперів та інших коштів і прав у інвестиції визначає поняття інвестиційної діяльності.

Як будь-яка економічна категорія, яка відображає певний процес, або явище, інвестиційна діяльність передбачає наявність об'єкта і суб'єкта.

Об'єктом виступають грошові кошти, цільові банківські внески, акції та інші цінні папери, рухоме та нерухоме майно, майнові права, інтелектуальні цінності, ноу-хау, права на спеціальне використання природних та інших ресурсів, на користування будівлями та спорудами, устаткуванням. Інвестори та інші учасники, які приймають рішення про інвестування, є суб'єктами інвестиційної діяльності. До суб'єктів можуть відноситись як окремі держави, так і юридичні та фізичні особи різних країн [16, с. 190].

Для того аби виявити наскільки сприятливим є інвестиційний клімат, які джерела фінансування задіяні, наскільки ефективно вони використовуються, чи забезпечені структурні зрушення в економіці всіма необхідними ресурсами і загалом визначити стан інвестиційної діяльності в країні, необхідно проводити аналіз інвестиційної діяльності.

Загалом, до основних чинників, які впливають на інвестиційну діяльність відносять:

- кон'юнктура товарного ринку, яка характеризується в основному рівнем і структурою сукупного попиту;
- заощадження домашніх господарств та умови їх трансформації в інвестиції;
- механізм регулювання грошово-кредитного ринку, відсоткова ставка, яка впливає на доступність кредиту;
- рівень інфляції — для оцінки реальної відсоткової ставки та реальної вартості інвестицій;
- дефіцит бюджету, що може вплинути на формування централізованих джерел фінансування інвестицій;
- норма нагромадження основного капіталу;
- політична та законодавча стабільність;
- податки;
- науково-технічний прогрес, який стимулює впровадження ресурсозберігаючих технологій;

- прогресивні структурні зрушення в економіці, рівень розвитку фондоутворювальних галузей.

Загалом, чинники впливу на інноваційно-інвестиційну діяльність об'єднують в декілька груп. (Додаток 1)

Інвестиції можна класифікувати за багатьма ознаками. Так, за формами вирізняють фінансові, реальні, інноваційні, інтелектуальні інвестиції. Інноваційні інвестиції — це вкладення у нововведення.

Фінансування інвестиційної діяльності може здійснюватись як із внутрішніх, так і з зовнішніх джерел. Внутрішні джерела включають: бюджетне фінансування (з державного та місцевих бюджетів), державні позики та кредити комерційних банків, власні кошти (прибуток) підприємств та організацій, амортизаційні відрахування, благодійні фонди. До зовнішніх джерел належать іноземні позики уряду, іноземні кредити за державними гарантіями, іноземні комерційні кредити та інвестиції.

Згідно з Законом України «Про інноваційну діяльність», інноваційна діяльність — це діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок, зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [10, с. 170].

В широкому розумінні, термін «інновації» — це прогресивні техніко-технологічні та соціально-економічні зміни, поява нових способів виробництва, видів продукції та послуг, освоєння нових ринків збуту. В вузькому значенні інновації означають нововведення [16, с. 192].

Таким чином, інноваційна діяльність повинна містити:

- випуск та розповсюдження нових видів техніки та технологій;
- прогресивні міжгалузеві структурні зрушення;
- реалізацію довгострокових науково-технічних програм з тривалими термінами окупності витрат;
- фінансування фундаментальних досліджень для здійснення якісних змін у стані виробничих сил країни;

- розробку і впровадження нових ресурсозберігаючих технологій, спрямованих на покращення соціального стану населення, екологічної ситуації тощо [8, с. 128].

Сутністю інноваційної діяльності є практичне використання наукового та інтелектуального результату. Головними обов'язковими компонентами діяльності виступають новації, інвестиції та час, які потрібні для перетворення новацій в нововведення.

Отже, інноваційний процес полягає в одержанні та комерціалізації прогресивних техніко-технологічних та соціально-економічних розробок.

Цей процес охоплює період близько 3—5 років, інколи більше, тому потребує середньо- та довгострокових інвестицій. Ефект від інноваційної діяльності має загальноекономічний характер, він визначає результати інноваційної діяльності для всієї національної економіки та окремих її галузей та регіонів і характеризується такими основними показниками:

- виручка від реалізації інноваційного продукту на зовнішньому та внутрішньому ринках;
- виручка від продажу ліцензій, ноу-хау, програмного забезпечення;
- соціальні та екологічні наслідки;
- надходження від імпортного мита;
- кредити іноземних держав, банків і фірм тощо [16, с. 193].

Отже, під державною інноваційною політикою можна розуміти сукупність виробничих, наукових, науково-технічних, управлінських, фінансових та інших заходів, які пов'язані із поліпшенням, або виробництвом та просуванням на ринки збуту нової продукції. Інноваційна політика, як складна економічна категорія, в широку розумінні включає, органічно поєднує та взаємопов'язує техніку, науку, економіку, підприємництво та управління. Вона торкається всього соціально-економічного середовища, включаючи виробництво, банки, науково-технічні кадри, рівень науково-технічної грамотності населення країни [23, с. 166].

Інноваційно-інвестиційна діяльність – це економічна категорія, яка спрямована на отримання прибутку, а для досягнення цього залучаються суб'єкти та об'єкти економічної системи (держава, підприємці, власність та заощадження фізичних та юридичних осіб тощо) [22, с.160].

Стратегія розвитку інноваційної та інвестиційної діяльності забезпечує стабільне економічне зростання, збалансованість соціального розвитку, зростання добробуту населення території.

Залежність між інвестиціями та інноваціями полягає у тому, що між ними існує тісний зв'язок. Інвестиції – це ресурс відтворення капіталу як цінності, яка генерує потік доходу і реалізує своє призначення лише через матеріалізацію в інноваціях [22, с.160].

Спорідненість та взаємозв'язок даних термінів простежується у широкому виборі напрямів застосування, тобто інвестиції та інновації можуть бути вкладенні у різні сфери застосування, але тільки інноваційний підхід дозволить інвестиціям досягти максимального ефекту.

Спорідненість полягає ще й у тому, що ці поняття носять довготерміновий характер та спрямованні на отримання результату – одержання ефекту (економічного, соціального, екологічного та інших) [2].

Крім того ризикованість і масштаби інвестицій та інновацій є різними і залежать від фази економічного циклу. У періоди підйому в економіці більше за інших освоюються великі, дуже ризикові інноваційні проекти, які довго окупаються. Як правило, у ці періоди держава підтримує пріоритетні інноваційні проекти, що забезпечують ріст конкурентоспроможності. На стадіях підйому і стабільного розвитку економіки перевага віддається інноваціям покращення, які пов'язані з меншими інвестиціями і не такими значними ризиками. При цьому державна підтримка інноваційно-інвестиційного процесу слабшає, підвищується конкурентоспроможність упровадження інновацій. У фазі кризи переважають інновації, що не вимагають значних інвестицій і державної підтримки. Крім того спостерігається поширення псевдоінновації, тобто спроби покращення

застарілої техніки і технологій. Це сприяє отриманню поточного ефекту, хоча в перспективі збільшує відставання від промислово розвинених країн [10, с. 173].

Дуже велику роль у стимулюванні інноваційно-інвестиційної діяльності відіграє держава та державна політика у цій сфері, оскільки, по-перше, формує правові засади ведення інноваційно-інвестиційної діяльності, а по-друге, може впливати на зниження ризиковості впровадження інновацій [22, с.161].

В сучасній високорозвинутій незалежній державі інноваційна політика набуває рис стратегії загального розвитку. Підпорядковуючи собі інвестиційну політику, економічна політика повинна орієнтуватися на формування інноваційно-інвестиційної моделі розвитку держави, коли однією з головних умов зростання ефективності суспільного виробництва є зростання знань, адже досвід багатьох, розвинутих країн свідчить, що основним джерелом суспільного прогресу є саме інноваційна діяльність. Більше половини підприємств в цих країнах пов'язані з інноваційною діяльністю. Проте, такий активний розвиток процесів пов'язаних із нововведеннями можливий за активної підтримки з боку держави.

Для того, аби забезпечити умови формування та стимулювання розвитку інвестиційно-інноваційної діяльності, держава повинна використовувати певні механізми, які б сприяли, насамперед, створенню позитивного інвестиційного клімату [2].

В розвинутих країнах світу, державна інноваційно-інвестиційна політика передбачає використання методів прямого і непрямого стимулювання.

Прямі методи включають:

- кредитування підприємств та установ діяльність яких пов'язана з науковими розробками на пільгових умовах;

- безоплатне, або здійснене на пільгових умовах надання державою необхідного майна та земельних ділянок для організації інноваційної діяльності;
- сприяння формуванню наукової інфраструктури на регіональному рівні;
- створення і реалізація програм, спрямованих на підвищення інноваційної та інвестиційної активності бізнесу;
- створення спеціальних науково-технічних зон із режимом інноваційно-інвестиційної діяльності.

До непрямих методів належать:

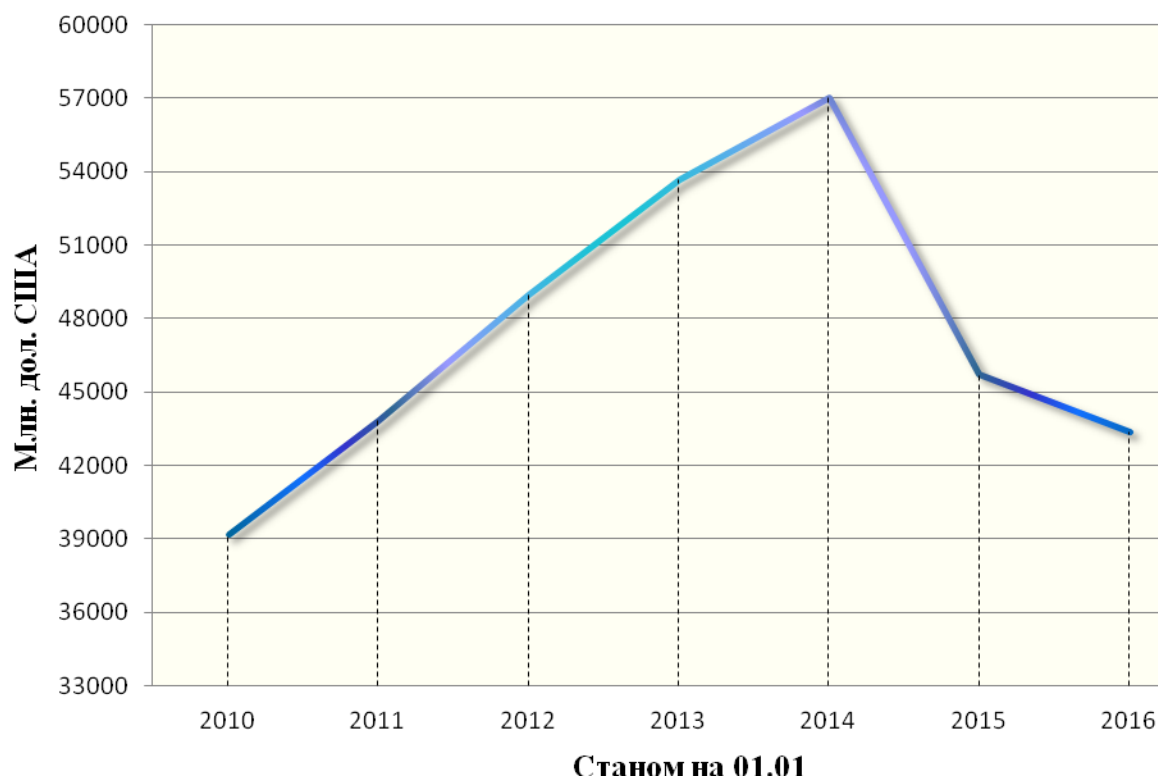
- надання податкових пільг та інвестицій, направлених в інноваційну сферу;
- забезпечення розвитку науки та системи вищої освіти;
- формування законодавчих норм, що стимулюють науково-дослідну активність [23, с. 168].

Крім того, держана інноваційно-інвестиційна політика передбачає визначення пріоритетів стратегічного розвитку країни, які, в свою чергу, повинні враховувати загальне підвищення рівня науки, техніки та виробництва. На базі визначених пріоритетів держава здійснює розробку програм, які забезпечать подальшу їх реалізацію на основі відповідного фінансування. [20]

2. Оцінка сучасного стану інноваційно-інвестиційної діяльності національної економіки.

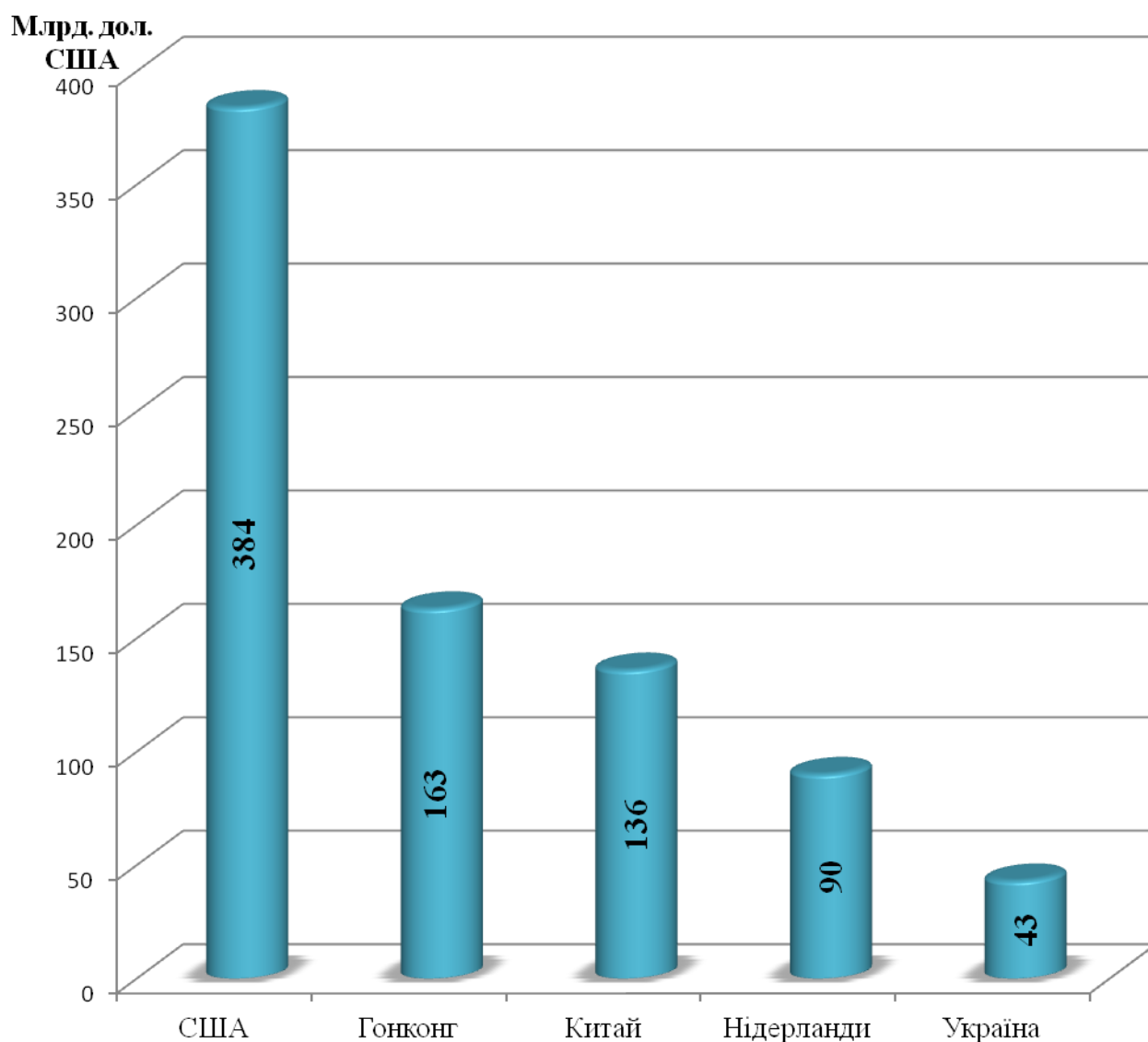
Для України, перед якою поставлено стратегічне завдання модернізації національного господарства і більш ефективного включення у світову економіку, пріоритетними визнаються науково і економічно обґрунтовані напрямки інноваційної діяльності, що спрямовані на забезпечення економічної безпеки держави, створення високотехнологічної конкурентоспроможної екологічно чистої продукції, надання високоякісних послуг та збільшення експортного потенціалу держави з ефективним використанням вітчизняних та світових науково-технічних досягнень. Проте жодне з поставлених завдань не може бути виконано без інвестицій у реальний сектор економіки, які повністю спрямовуються на збільшення реального капіталу, тобто інвестицій в основні фонди на приріст матеріально-виробничих запасів. Розвиток реального сектора та можливості структурних зрушень у процесах розширеного відтворення в напрямі покращення розвитку високотехнологічних галузей, інформаційних технологій значною мірою залежать від ефективності реалізації механізму інвестиційного забезпечення інноваційних процесів на промислових підприємствах [1, с. 73].

За даними Державної Служби Статистики України обсяг залучених прямих іноземних інвестицій (акціонерного капіталу) в економіку України на 31.12.2015 року становив 43371,4 млн. дол. США, що в розрахунку на одну особу населення складає 1014,3 дол. США (Рис.2.1) [6].

Рис. 2.1. Обсяг прямих іноземних інвестицій в Україну, млн. дол. США [14].

Для точнішої характеристики даного показника, варто порівняти обсяги прямих інвестицій в Україну з аналогічним показником найбільш інвестиційно привабливих країн світу на момент 31.12.2015 р. (Рис. 2.2).

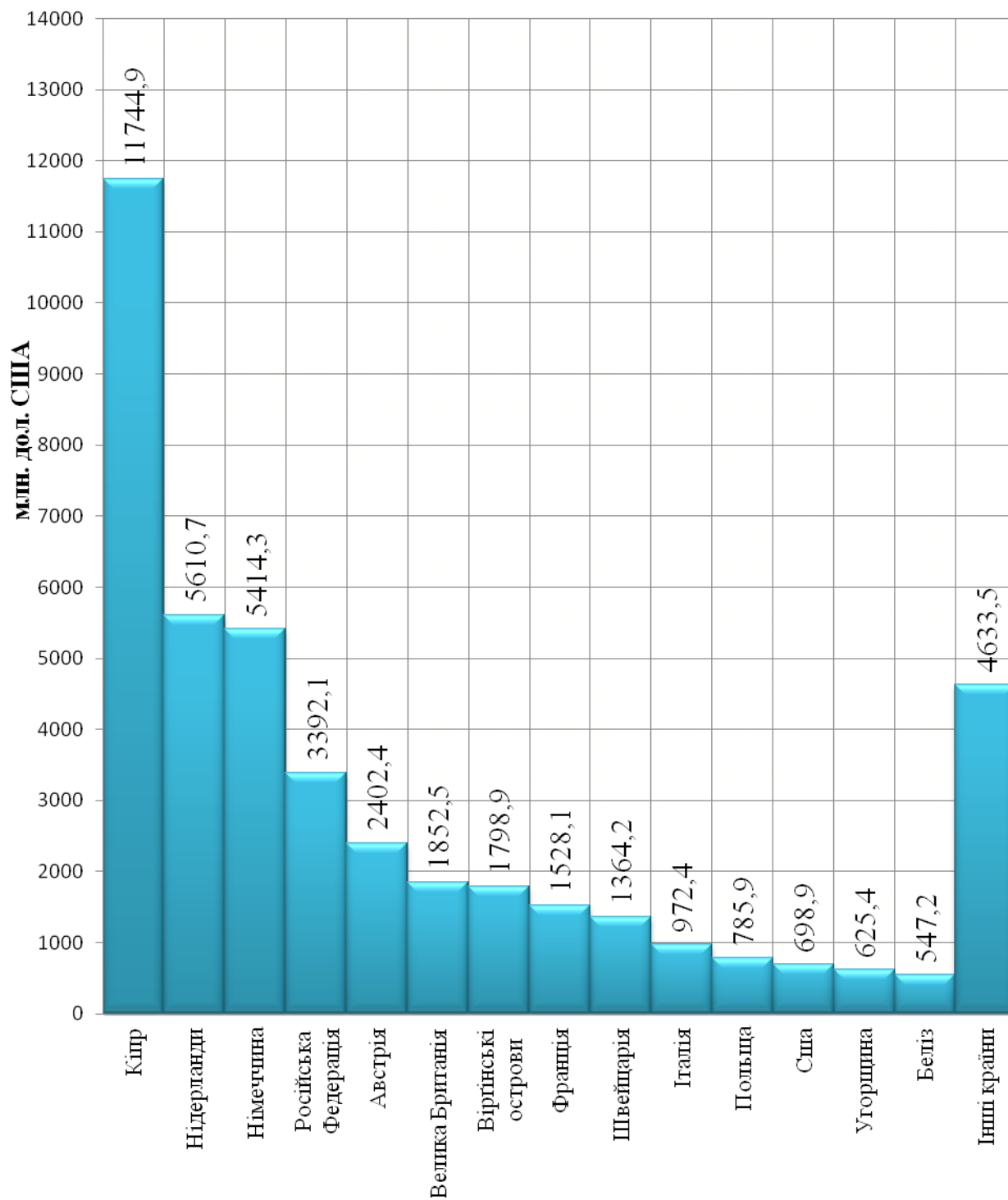
Рис. 2.2. Порівняння обсягів прямих інвестицій у 2016 р. в економіку України з аналогічним показником інших країн.

До десятки основних країн-інвесторів, на які припадає 83,0% загального обсягу прямих інвестицій, входять:

- Кіпр;
- Нідерланди;
- Німеччина;
- Російська Федерація;
- Австрія;
- Велика Британія;

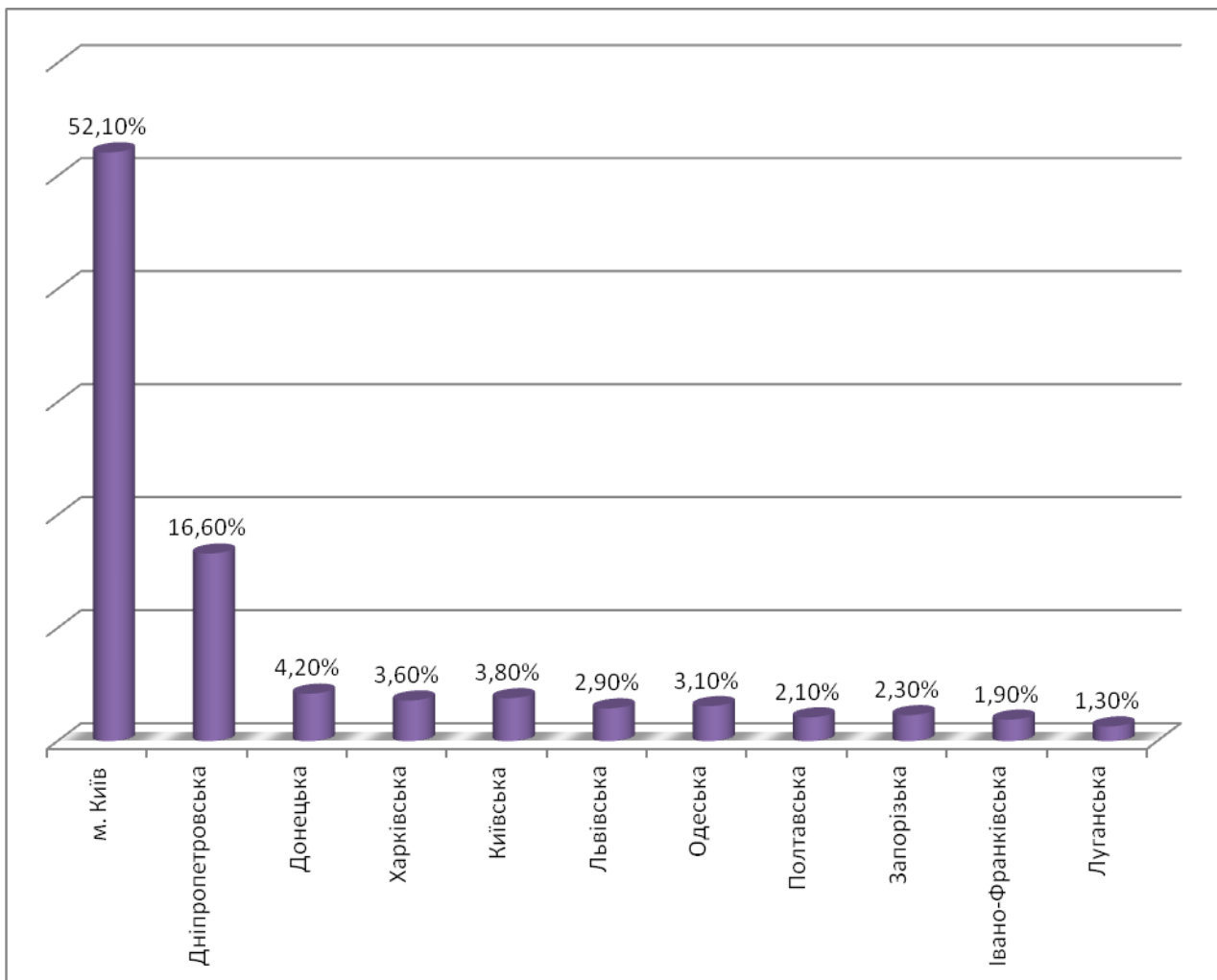

- Віргінські Острови;
- Франція;
- Швейцарія;
- Італія (Рис. 2.3) [6].

Рис. 2.3. Прямі іноземні інвестиції із країн світу в економіці України (31.12.2015р.) [15]

До десяти регіонів, з найбільшими обсягами залучених інвестицій входять: Дніпропетровська, Донецька, Харківська, Київська, Луганська, Львівська, Одеська, Запорізька, Полтавська, Івано-Франківська області. Найбільше всього інвестицій, а саме – 52,1% всіх залучених прямих іноземних інвестицій надійшло до м. Київ (Рис. 2.4) [6].

Рис. 2.4. Розподіл залучених прямих іноземних інвестицій за основними регіонами-реципієнтами інвестицій України (у % до загального обсягу).

Таке спрямування прямих іноземних інвестицій та капітальних інвестицій в регіональному розрізі не сприяє рівномірному соціально-економічному розвитку регіонів та посилює подальше збільшення розриву у їх розвитку.

Провідними сферами економічної діяльності, за обсягами залучення капітальних інвестицій, у січні – вересні 2015 року залишаються:

- промисловість – 55,4 млрд. грн.;
- будівництво – 24,7 млрд. грн.;
- інформація та телекомунікації – 17,6 млрд. грн.;
- сільське, лісове та рибне господарство – 17,2 млрд. грн.;
- оптова та роздрібна торгівля;
- ремонт автотранспортних засобів і мотоциклів – 12,7 млрд. грн.;
- транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність – 10,7 млрд. грн.;
- операції з нерухомим майном – 5,9 млрд. грн. (Рис. 2.5) [6].

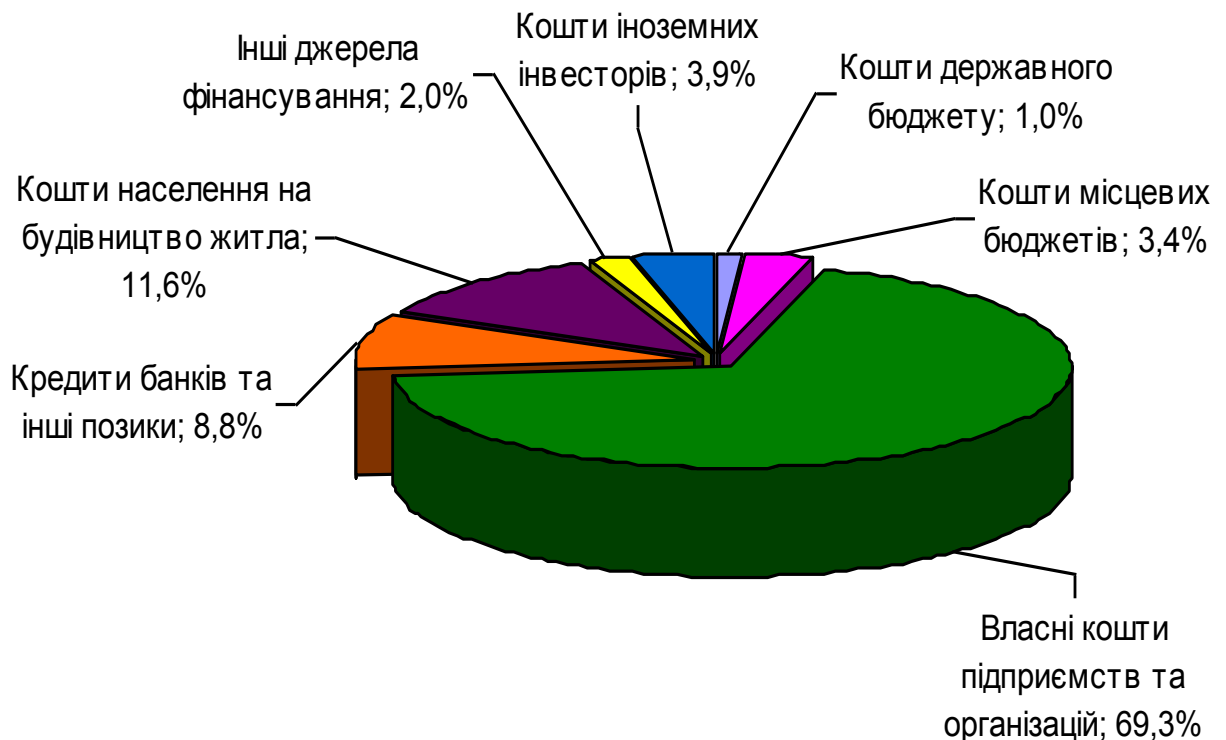

Рис. 2.5. Розподіл освоєних капітальних інвестицій за сферами економічної діяльності (у % до загального обсягу).

Головним джерелом фінансування капітальних інвестицій, як і раніше, залишаються власні кошти підприємств та організацій, за рахунок яких у січні – вересні 2015 року освоєно 69,3% капіталовкладень.

Частка кредитів банків та інших позик у загальних обсягах капіталовкладень становила 8,8%.

За рахунок державного та місцевих бюджетів освоєно 4,4% капітальних інвестицій. Частка коштів іноземних інвесторів становила 3,9% усіх капіталовкладень, частка коштів населення на будівництво житла – 11,6%. Інші джерела фінансування становлять 2,0%. (Рис. 2.6) [6].

Рис. 2.6. Розподіл капітальних інвестицій за джерелами фінансування, %.

Отже, Україна залишається привабливою для інвестицій, водночас вона не знаходиться осторонь світових процесів, є достатньо інтегрованою у світове господарство і порушення макростабільності на зовнішніх ринках має свій відголос в Україні.

У рейтингу інвестиційної привабливості країн світу International Business Compass за 2015 рік, опублікованому компанією BDO, Україна за рік піднялася на 20 позицій.

Україна в рейтингу розташовується на 89 місці і входить до переліку країн, що показали найкраще зростання за рік, нарівні з Білоруссю і Латвією. У 2014 році наша країна займала 109 місце [6].

Низько оцінюється інвестиційний клімат України за даними Європейської Бізнес Асоціації. Про низький рівень інвестиційної привабливості економіки України свідчать, також, дані, опубліковані виданням «Wall Street Journal» та фондом «Heritage», які розрахували індекс економічної свободи для 186 країн світу. Так, в індексі 2014 року економіка України посіла 155 місце, увійшовши до групи країн нижчої категорії репресивних економік з показником індексу 49,3 бали. При розрахунку індексу економічної свободи чільне місце посідає індекс свободи інвестицій, який у 2014 році для України склав 20,0 балів, за середньосвітового рівня у 49,3 бали [1, с. 75].

Державною цільовою програмою розвитку інвестиційної діяльності на 2011–2015 роки визначено, що основними чинниками, які негативно впливають на інвестиційний клімат і зумовлюють високий ризик інвестування підприємств в Україні, є надто затяжний і непослідовний характер ринкового реформування економіки, правова, економічна й політична нестабільність, недосконала фінансово-кредитна і податкова система, низький рівень розвитку ринкової інфраструктури, відсутність ринку землі, а також низький рівень сприяння органів місцевої влади у здійсненні інвестиційної діяльності на місцях. Підтвердженням цьому є те, що за рейтингом Всесвітнього банку «Ведення бізнесу», за результатами другого півріччя 2014 року і першого півріччя 2015 року Україна займає 83 позицію із 189 країн, що досліджувались. Серед лідерів – Сінгапур, Нова Зеландія, Гонконг та США. У відповідності з новою методикою в минулорічному рейтингу Україна опинилася б не на 96 місці, а на 87 місці.

Таким чином, результат країна покращила лише на чотири позиції [18, с. 172].

Отже, проаналізувавши макроекономічні показники прямих інвестицій в Україну за останні роки, порівнявши обсяги інвестицій в Україну з інвестиціями в провідні країни світу, оцінивши світові рейтинги інвестиційного потенціалу України, можна зробити висновки, про непривабливість національної економіки для іноземних інвесторів.

Варто відзначити, що інвестори зацікавлені у вкладенні грошових коштів в економіку України, проте наявність великої кількості стримуючих факторів таких як: непрогнозована інфляція, наявність тіньової економіки, недосконалість законодавчої бази, складність і суперечливість українського законодавства, що регулює інвестиційну діяльність, нерівність умов для українських та іноземних інвесторів та слабкий правовий захист інвесторів, непрозорий приватизаційний процес, податковий тягар та інші причини обмежують легкість інвестування коштів в Україну [18, с. 173].

В умовах глобалізації міжнародна інтеграція та кооперація країн спрямовані на отримання нових наукових результатів, розповсюдження технологій як в матеріальній так нематеріальній формах, створення світової науково-інноваційної інфраструктури, здійснення інновацій. За наявних умов господарювання саме останні є чинником, який здатний вивести країну з кризових ситуацій та забезпечити її фінансову стійкість та конкурентоспроможність. Здатність країни до інновацій відображає її інноваційний потенціал, основу якого становлять наступні можливості: виробничі, науково-технічні, організаційні, фінансові, маркетингові, культурно-освітні [1, с. 78].

Одним із найважливіших інструментів оцінки та рейтингування інноваційного розвитку країн Європи є інноваційне Табло (Innovation Union Scoreboard – IUS), що представляє систему показників науково-технічної та інноваційної діяльності і на основі якого розраховується зведений індекс інновацій (SII-Summary Innovation Index) для кожної європейської країни.

Україна на сьогодні не включена до списку країн, що оцінюються за допомогою Табло на регулярній основі. Проте сучасні євроінтеграційні виклики вимагають провести таке порівняння згідно з відповідними методологічними рекомендаціями. Отже, 25 показників Табло систематизовані у вісім груп, за кожною з яких розраховується відповідне узагальнене значення. У свою чергу зведений індекс інновацій розраховується як середнє арифметичне з цих восьми індикаторів. На основі отриманих результатів визначається статус країни з чотирьох можливих: інноваційний лідер; активний інноватор; помірний інноватор; інноватор, що формується; та складається відповідний рейтинг. Україна має статус «Інноватор, що формується» зі значенням зведеного індексу 0,206, випереджаючи Болгарію (0,175). Найближчим конкурентом, якого Україна може наздогнати, є Румунія (0,219). Загалом же значення зведеного індексу інновацій для України є вдвічі меншим за середнє по країнах ЄС (0,544). (Рис. 2.7) [7, с. 273].

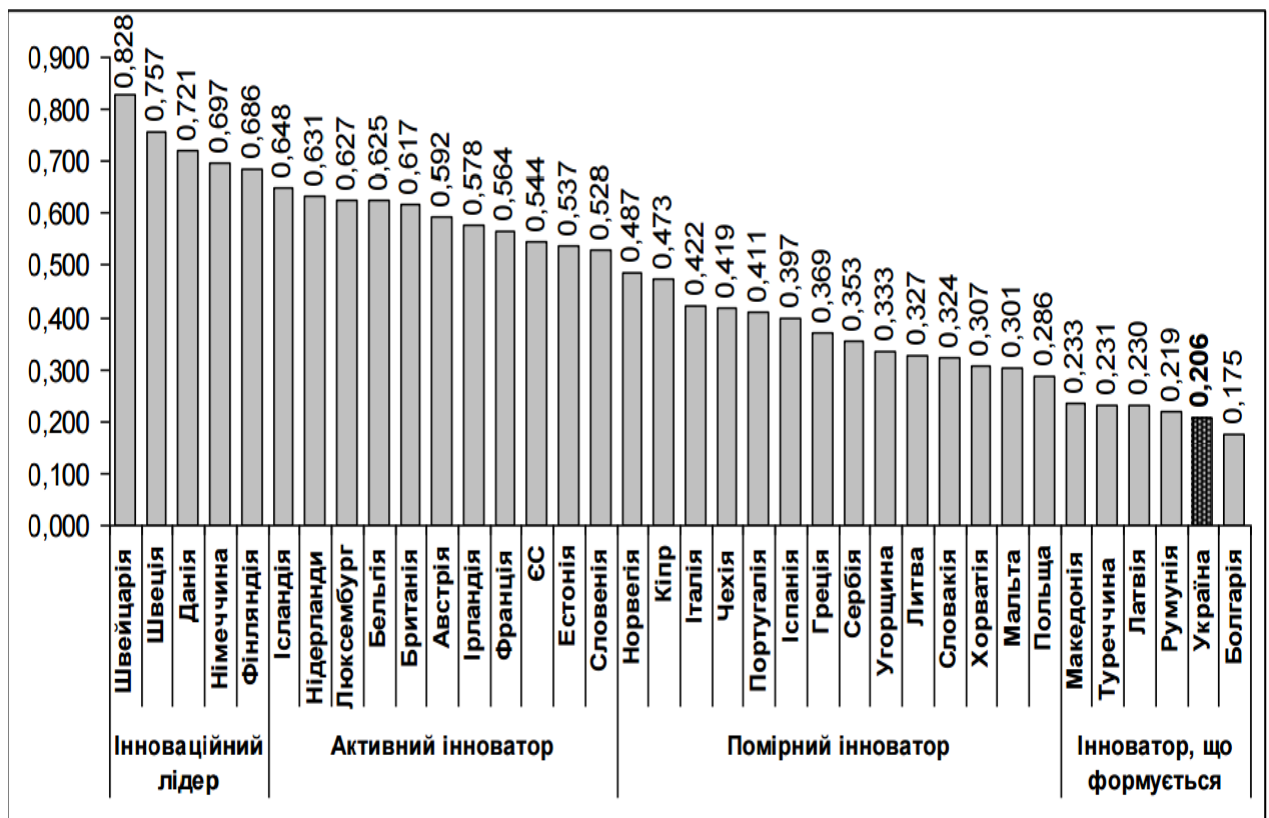
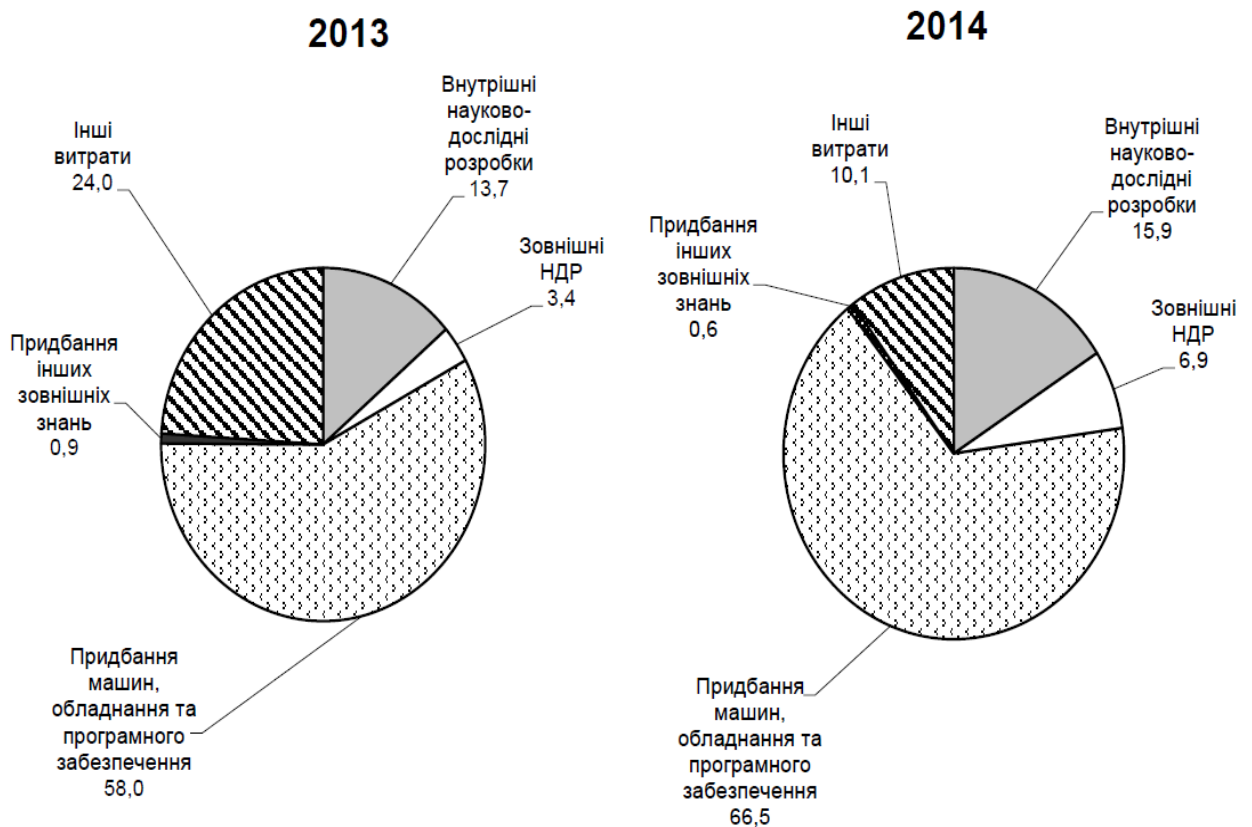

Рис. 2.7. Рейтинг інноваційного розвитку країн.

У 2014р. інноваційною діяльністю у промисловості займалися 1609 підприємств, або 16,1% обстежених промислових підприємств.

Для здійснення інновацій підприємства витратили 7,7 млрд. грн., понад дві третини яких спрямовувалось на придбання машин, обладнання та програмного забезпечення, 15,9% – на здійснення науково-дослідних розробок (НДР) власними силами, 6,9% – на придбання результатів НДР у інших підприємств (організацій), 0,6% – на придбання інших зовнішніх знань (нових технологій) та 10,1% – на навчання та підготовку персоналу для розробки та запровадження нових або значно вдосконалених продуктів та процесів, діяльність щодо ринкового запровадження інновацій та інші роботи, пов'язані зі створенням та впровадженням інновацій (інші витрати). (Рис. 2.8) [7, с.274].

Рис. 2.8. Розподіл загального обсягу витрат за напрямками інноваційної діяльності (%).

Основним джерелом фінансування інноваційних витрат залишаються власні кошти підприємств – 6540,3 млн. грн. (або 85,0% загального обсягу витрат на інновації). Кошти державного бюджету отримали 9 підприємств, місцевих бюджетів – 12, загальний обсяг яких становив 349,8 млн. грн. (4,6%); кошти вітчизняних інвесторів отримали 6 підприємств, іноземних – 11, загалом їхній обсяг становив 146,9 млн. грн. (1,9%); кредитами скористалося 39 підприємств, обсяг яких становив 561,1 млн. грн. (7,3%) [7, с. 274].

Успішність економіки країни тісно пов'язана, як з наявністю умов для втілення інноваційного потенціалу, так і зі здатністю ефективно використати ресурси та отримати практичні результати. Аналіз щорічного дослідження за методикою міжнародної бізнес-школи INSEAD «Глобальний індекс інновацій» показав, що в Україні за досить високого рівня наявних ресурсів та умов для проведення інновацій, досягнуті науково практичні результати здійснення інновацій є досить невеликими, що значною мірою спричинено низьким рівнем складової під-індексу – «фактичної реалізації інноваційного потенціалу в процесі практичної діяльності».

Про здатність економіки України створювати, приймати і поширювати знання, а отже і готовність країни до переходу на модель розвитку, заснованої на знаннях, говорить Індекс економіки знань. Так, за підсумками 2012 р. Україна посіла 56 місце серед 146 країн в рейтингу Індeksu «Економіки знань-2012» з показником 5,73 та зайняла перше місце серед країн з рівнем доходу нижче середнього. Це свідчить про недостатню ефективність використання країною знань в цілях її економічного і суспільного розвитку, а також про погану здатність країни створювати, приймати і поширювати знання [1, с. 78].

Найважливішим завданням, яке сьогодні постає не тільки перед державою, а й перед усіма суб'єктами господарювання є забезпечення інноваційного типу економічного розвитку.

Завдання з формування інноваційної системи нового типу, яка б забезпечила конкурентоспроможність вітчизняної економіки на основі використання вітчизняного наукового потенціалу і технологій було покладено на Стратегію інноваційного розвитку України на 2009 – 2018 роки та на період до 2039 року. Поглиблення цієї стратегії знайшло відображення у проекті «Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 рр. в умовах глобалізаційних викликів». Остання являє собою комплексну модель інноваційного розвитку України на основі чітко визначених стратегічних пріоритетів та ключових заходів. Проте сьогодні стратегії інноваційного розвитку мають суто теоретичний характер, основні заходи до виконання поставлених завдань є недостатньо обґрунтованими. Поставлені задачі та методи їх досягнення не мають жодної конкретики, не визначені і джерела фінансування. Між поставленими завданнями та механізмами їх досягнення слабо прослідковується причинно-наслідкові зв'язки. Відсутність чіткого бачення пріоритетів призводить до того, що практично жодна програма сьогодні не виконується відповідно до поставлених завдань [1, с. 79].

Загалом, макроекономічні показники України, позиції держави в міжнародних рейтингах, які оцінюють інвестиційну привабливість та інноваційну конкурентоспроможність країн, свідчать про низький рівень розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні. Така негативна статистика є загрозою для економіки держави в цілому.

3. Проблеми та напрямки активізації інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні.

Інноваційно-інвестиційна діяльність як складова позитивних перетворень соціально-економічних систем державного управління відіграє величезну роль у конкурентоспроможності національної економіки й формуванні джерел та ресурсів сталого соціально-економічного розвитку регіонів та держави загалом. Прискорення темпів інноваційно-інвестиційної діяльності, викликане динамічністю науково-технічного прогресу, сприяє процесам глобалізації світового господарства. Запорука успішного державного управління полягає як в сприянні розвитку новітнім розробкам, так і в створенні умов для адаптації позитивного досвіду та отримання конкретних переваг для країни [12, с. 256].

На практиці, досягти економічне зростання без впровадження досягнень науково-технічного прогресу та без значного приросту інвестицій в реальному секторі неможливо, тому сучасний стан розвитку економіки України вимагає конкретних, радикальних змін в розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності. В цьому процесі важлива роль відводиться елементам ринкової інфраструктури, які спрямовані на активізацію інноваційно-інвестиційної діяльності. На сьогоднішні дні, розвиток економіки будь-якої країни є неможливим без формування відповідної інфраструктури, що забезпечує сприятливі умови для господарювання як на мікро-, так і на макрорівнях. Саме інституції виступають одним з найважливіших елементів ринкової інфраструктури, які спрямовують свою діяльність на обслуговування інтересів суб'єктів економічної діяльності у певній сфері.

Інституційне забезпечення інвестиційної та інноваційної діяльності – це сукупність державних і недержавних інституцій, які забезпечують

наявність правових, організаційних і економічних умов, необхідних для провадження і розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності [3].

Суб'єкти інституційного забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні класифікують за наступними рівнями:

1. представницькі органи влади, виконавчі органи влади;
2. уповноважені органи виконавчої влади у сфері інвестиційної та інноваційної діяльності;
3. інші державні установи у сфері інвестиційної та інноваційної діяльності;
4. консультативно-дорадчі органи;
5. окремі наукові, громадські та професійні установи, організації та проекти у сфері інвестиційної та інноваційної діяльності;
6. господарюючі суб'єкти інвестиційної та інноваційної діяльності [13, с. 193].

Велике значення в інституційному секторі приділяється законодавчому забезпеченню, так, як саме воно забезпечує формування правових засад розвитку інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні. Законодавство, що закладає правову основу інституційного забезпечення інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні, умовно можна поділити на такі дві групи: законодавчі акти загального характеру та нормативно-правові акти у сфері інноваційної та інвестиційної діяльності.

Перша група включає, наприклад: Конституцію України, Закон України «Про місцеве самоврядування», Закон України «Про державно-приватне партнерство», Закон України «Про цінні папери та фондовий ринок» та інші. Ці законодавчі документи регламентують загальні засади економічного розвитку.

До другої групи відносяться Закони:

- «Про інвестиційну діяльність»;
- «Про інноваційну діяльність»;
- «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні»;

- «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні»;
- «Про наукову і науково-технічну діяльність»;
- «Про режим іноземного інвестування»;
- «Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків»;
- «Про підготовку та реалізацію інвестиційних проектів за принципом «єдиного вікна»»;
- «Про наукову і науково-технічну експертизу» [13, с. 194].

Крім того, існує ще низка законів та підзаконних актів, указів Президента України, постанов Кабінету Міністрів України, інших нормативних та організаційно-розпорядчих документів, які стосуються інвестиційно-інноваційних процесів та їх реалізації на території України, тим не менше це не знімає гостру потребу вивчення та дослідження питань побудови національної інноваційної системи, збільшення інвестування в наукові розробки та програми, розвитку інноваційної інфраструктури, удосконалення процесів підготовки потрібних наукових кадрів та досвідчених робітників [9, с. 291].

Таким чином, сучасна економіка України демонструє значні досягнення у формуванні та розвитку інституційного забезпечення інвестиційної та інноваційної діяльності. Наступним кроком має стати вдосконалення механізму їх функціонування [13, с. 196].

В Україні науковцями державного управління останнім часом приділяється значна увага механізмам інноваційно-інвестиційного розвитку держави. Досліджуючи теоретико-методологічні засади наявної моделі державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю в досягненні сталого соціально-економічного розвитку України, є доцільним систематизування її основних недоліків:

- відсутність системного державно-управлінського підходу до процесів, що відбуваються в інвестиційно-інноваційній сфері, а саме:

системності в законодавчо-нормативному полі інноваційно-інвестиційної діяльності, створення сприятливого інвестиційного середовища, розробка дієвих соціально-економічних програм, стимулів для суб'єктів господарювання;

- неузгодженість між різними нормативно-правовими актами та їх надмірна кількість, адже сфера інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні регулюється низкою Законів України та підзаконних актів, які містять значні протиріччя;

- відсутність єдиної стратегічно-орієнтованої інноваційно-інвестиційної моделі розвитку України з метою досягнення сталого розвитку держави. Так, основними напрямками інноваційно-інвестиційної діяльності, які законодавчо визначенні, є важка промисловість, інформаційні технології, сільське господарство, транспорт, а соціальне задоволення людини віднесене на останній щабель;

- хаотичність і недостатність обсягів та напрямів фінансування інноваційної діяльності [12, 258].

Досвід таких європейських країн, як Великобританія, Німеччина, Італія, Франція, США, Канада, Японія, Австралія свідчить про те, що найпоширенішими методами стимулювання інноваційної активності є:

- податкові пільги для наукомістких галузей і підприємств;
- зниження податкових платежів, прибуткового податку;
- субсидії та дотації для малих і середніх підприємств для проведення і впровадження результатів науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт (НДДКР);

- списання витрат на НДДКР незалежно від розміру на собівартість продукції;

- прискорена амортизація під час проведення технологічного переоснащення;

- пільги при придбанні та впровадженні нових технологій;

- дотації для підвищення кваліфікації персоналу;
- підтримка венчурного бізнесу, що бере участь в інноваційних проектах;
- створення правового середовища, яке регулюватиме взаємовідносини і захищатиме інтереси, права учасників інноваційного процесу;
- створення інформаційного середовища та системи комунікацій між учасниками;
- розроблення механізму взаємодії різних елементів та учасників інвестиційно-інноваційної діяльності;
- визначення ролі та основних завдань органів державного регулювання інноваційно-інвестиційного розвитку;
- забезпечення прозорості під час відбору для реалізації інноваційних проектів, основних напрямів розвитку наукових досліджень;
- надання субсидій та пільгових кредитів для підприємств, які зацікавлені у впровадженні інновацій у виробництві, технологічному оснащенні процесів господарювання;
- збереження інтелектуального та кадрового потенціалу;
- визначення темпів, якими мають розвиватись наука, виробництво та технології [9, с. 293].

На сьогоднішні дні в умовах ринкової економіки, процесів глобалізації та інтеграції досить важливим є запозичення досвіду іноземних країн для пошуку нетрадиційних шляхів інвестування в нововведення та інновації. Саме розвиток венчурної індустрії може стати одним з найоптимальніших напрямів вирішення даної проблеми.

Світова практика свідчить про те, що країни які забезпечують послідовний, безперервний і якісний трансферт наукових знань у новітні вироби та технології, отримують чималі переваги в забезпеченні економічного розвитку. Такий інноваційний розвиток в будь-якому випадку вимагає

залучення капіталу. Таким необхідним атрибутом може виступати саме венчурний капітал, який за певних умов може стати ефективним джерелом фінансового забезпечення наукових розробок та перетворення їх на конкурентоспроможний продукт [11, с. 228].

Венчурне фінансування - фінансування інноваційних підприємств і видів діяльності, пов'язаних зі створенням та освоєнням інновацій.

Венчурний капітал - капітал, інвестований в інноваційний проект із високим ступенем ризику [17].

Таке ризикове інвестування, на відміну від банківського кредитування, здійснюється, в основному, у розвиток малих і середніх підприємств, без надання ними застави.

Венчурний капітал не просто тісно пов'язаний з інноваціями. Він є рушійним механізмом в інноваційному процесі. Технологічні революції, що в свій час призвели до широкомасштабних трансформації цілих галузей економіки, в більшості очолювалися фірмами з підтримкою саме венчурного капіталу. Так, наприклад, венчурним капіталом були профінансовані фірми, що йшли попереду кожного нового покоління комп'ютерних технологій.

На сьогоднішній день, венчурний капітал є одним з найважливіших джерел фінансування інноваційної діяльності. По суті, він являє собою високо ризиковий пайовий капітал, що інвестується в компанії з перспективами значного економічного зростання, які в свою чергу, пов'язані з нововведеннями та інноваціями [11, с. 230].

Для підвищення інтенсивності інноваційно-інвестиційних процесів в Україні важливим є інтеграція України у світовий інноваційно-інвестиційний процес.

Щодо етапів реалізації стратегії, то оптимальними вбачаються три етапи:

1. реорганізація існуючих інформаційних ресурсів у сегментах, де відображається інформація щодо підприємств — об'єктів інвестицій та макросередовища, згідно з принципами ефективно побудови інформаційного

середовища інноваційно-інвестиційної діяльності. При цьому потрібно усунути інформаційні бар'єри, які перешкоджають інтеграції України у світовий інноваційно-інвестиційний процес;

2. розбудова інформаційної інфраструктури інформаційного середовища інноваційно-інвестиційної діяльності в сегментах, де відображається інформація щодо підприємств — об'єктів інвестицій та макросередовища і фактичне створення інформаційних ресурсів сегмента, де відображається інформація про стан інноваційно-наукової сфери України;

3. налагодження зв'язків між ресурсами різних рівнів усіх сегментів інформаційного середовища інноваційно-інвестиційної діяльності та з глобальним інформаційним середовищем [21, с. 199].

Послідовна реалізація наведених вище етапів дасть можливість максимально ефективно, з позиції прискорення інноваційно-інвестиційних процесів, інтегрувати національні сегменти у світове інформаційне середовище інноваційно-інвестиційної діяльності та забезпечити прискорення в Україні інвестиційних і, що важливо, інноваційних процесів.

Інноваційний та інвестиційний розвиток держави – це досить масштабні явища, показники яких характеризують стан економіки держави в цілому. Як зазначалось вище, держава має великий вплив на розвиток цих процесів, проте, в більшій мірі, вони забезпечуються на макрорівні, так як інноваційна та інвестиційна діяльність проводиться за часту саме суб'єктами господарювання. Тому держава, не лише може приймати безпосередню участь в інноваційно-інвестиційній діяльності, а й опосередковано здійснювати вплив на розвиток цих процесів [13, с. 197].

Важливою умовою для активізації інноваційно-інвестиційної діяльності на мікрорівні є забезпечення оновлення технологій у відповідності з прийнятими у світі стандартами. Одним з напрямів вирішення даної проблеми є ресурсозбереження, важливими аспектами якого є впровадження безвідходних технологій, комплексне та раціональне використання сировини.

Актуальним питанням і складовою процесу активізації інвестиційної діяльності є активізація кредитування інновацій на основі запровадження такої форми взаємовідносин, як проектне інноваційно-інвестиційне фінансування, що широко розвинене за кордоном.

Одним з напрямів стимулювання розвитку проектного інноваційно-інвестиційного кредитування українськими банками є зменшення податкового навантаження на прибуток банку. Саме розробка податкового механізму, спрямованого на пільгове оподаткування прибутку, що отримують від реалізації інвестиційних проектів суб'єкти господарювання, є важливою формою стимулювання активізації інноваційно-інвестиційної діяльності. Слід зазначити, що цей підхід доцільно використовувати у разі розробки принципово нових, або значно удосконалених видів техніки і технологій.

Крім того, економісти вважають, що закордонна практика підтверджує ефективність податкового кредиту стимулювання інвестиційної діяльності, який передбачає зменшення у визначені періоди і в означених межах платежів податку на прибуток, а також по місцевим податкам з наступними платежами суми кредиту та відсотків. Податковий інвестиційний кредит представляє собою можливість оптимізувати урахування інтересів двох сторін.

В економіці розвинених країн в останні роки складається особлива форма взаємодії бізнесу та державної влади, тобто так зване «партнерство», яке відрізняється від інших форм співпраці. У рамках таких партнерств складаються власні моделі фінансування, що відрізняються від традиційних. Такий підхід до взаємодії суб'єктів дозволить вирішувати питання забезпечення інвестиціями запровадження інноваційних проектів.

Крім того, інноваційно-інвестиційна діяльність повинна розвиватись і на регіональному рівні. Зокрема, місцеві органи влади повинні використовувати різні важелі для підтримки інвестиційної діяльності у регіоні, а саме: інформаційно-консультативне забезпечення, аукціони та

конкурси на виконання проектних робіт, інвестиції та пільгове кредитування з місцевих кредитних ресурсів, підтримка кредитів гарантіями та інше [5, с. 113].

До цього доцільно додати пропозиції щодо проведення відкритих щорічних конкурсів широкомасштабних інноваційних проектів для найбільш ефективного вкладання державних та приватних коштів передбачених для інвестування в економічний розвиток та у вирішення соціальних проблем суспільства [9, с. 294].

ВИСНОВКИ

Інноваційно-інвестиційну діяльність слід розглядати як особливу форму інвестиційної діяльності, що реалізується у системі індивідуальних, колективних та суспільних дій наукового, технологічного, організаційного, виробничого, фінансового і комерційного характеру, здійснення яких приводить до впровадження у практичну діяльність нововведень з метою досягнення соціально-економічної вигоди.

Аналіз і теоретичне узагальнення існуючих методологічних засад інноваційно-інвестиційної діяльності дозволили встановити, що між інноваціями та інвестиціями існує тісний взаємозв'язок, який проявляється у тому, що, по-перше, інновації виступають опосередкованим втіленням інвестицій, оскільки саме інвестиції становлять основу матеріалізації нововведень; по-друге, інновації і інвестиції є взаємодоповнюючими і супутніми так як інновації, з одного боку, стимулюють інвестиції, а з іншого – забезпечуючи підвищення ефективності економіки, розширюють джерела інвестицій. Крім того, аналіз понять інноваційного та інвестиційного процесів, дозволив виявити їх основний взаємозв'язок, який забезпечує утворення єдиного процесу, в якому здійснюється їх взаємодія – це процес інноваційно-інвестиційної діяльності.

На сучасному етапі інноваційно-інвестиційна діяльність України характеризується зниженням активності, дефіцитом фінансових ресурсів, падінням платоспроможного попиту на науково-технічну продукцію, викликаного значними недоліками при розробці і виконанні державних цільових програм. Сьогодні мова вже йде не тільки про побудову вдалої моделі взаємодії інтелектуального і реального секторів економіки, що дозволяє результатами наукових досліджень або конструкторсько-винахідницької роботи вільно потрапляти на ринок, перетворюючись в новий продукт або технологію. Йдеться про суцільне проникнення інновацій на всі рівні і сфери людської діяльності, зміцненні інноваційних зв'язків між

різними секторами промисловості, між економікою і соціумом, перетворення будь-якої діяльності в інноватику.

У зв'язку з переходом економіки країни на інтелектуальний шлях розвитку важливим аспектом реформування сучасної інноваційної системи стає створення функціонуючого механізму фінансування інноваційної сфери, що включає в себе різні джерела інвестиційних ресурсів, а також формування ефективної системи фінансових інститутів, створених як державою, так і сектором приватного бізнесу, яка покликана стимулювати активність інноваційних процесів в державі.

Негативний стан розвитку інновацій і інвестування в Україні свідчить про недостатню увагу до цих сфер з боку держави і вимагає розробки спеціалізованих програм розвитку інновацій, які будуть сприяти підвищенню інвестиційної привабливості України і збільшенню обсягів фінансування інновацій з коштів державного бюджету. Ці дії, в свою чергу поліпшать інвестиційний клімат і залучать додаткові кошти для розвитку інноваційно-інвестиційного потенціалу держави.

Таким чином, при наявності організаційних форм і механізмів функціонування суб'єктів інноваційної інфраструктури, що забезпечують залучення і ефективне використання інвестиційних ресурсів, при ефективній державній політиці в даній сфері, інноваційна складова української економіки почне розвиватися, і, як наслідок, буде забезпечений приплив капіталу у вигляді інвестицій як вітчизняного, так і зарубіжного та з'явиться необхідний досвід для реалізації інноваційних проектів.

Досвід розвинених країн світу доводить, що їхній значний економічний успіх досягається лише за умов запровадження ефективної державної політики у сфері інвестиційно-інноваційної діяльності, тому, бажаючи бути гідним партнером у Європейському співтоваристві, Україна має приділити значну увагу використанню перспективних інвестиційних та інноваційних програм соціально-економічного розвитку.

Створення в Україні сучасної системи державного регулювання інвестиційно-інноваційної діяльності дозволить вийти на новий технологічний рівень, підвищити конкурентоздатність вітчизняного виробника, забезпечити стабільну зайнятість населення та зробити крок до побудови країни з стабільним добробутом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Ватченко О. Б. Проблеми інноваційного розвитку України / О. Б. Ватченко, Б. С. Ватченко, А. В. Лежньова. // Економічний простір. – 2015. – №95. – С. 71–81.
2. Горovenko O. O. Аспекти інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств [Електронний ресурс] / О. О. Горovenko // Україна наукова. – 2013. – Режим доступу до ресурсу: <http://int-konf.org/konf122013/622-gorovenko-o-o-k-e-n-suprun-s-d-aspekti-nnovacyno-nvesticynoyi-dyalnost-pdpriyemstv.html>.
3. Довідка щодо стану інституційного забезпечення інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні / Міністерство економічного розвитку і торгівлі України [Електронний ресурс] - Режим доступу:http://me.kmu.gov.ua/control/publish/article/main?art_id=127481&cat_id=127480
4. Захарін С. В. Стимулювання інвестиційної та інноваційно-технологічної діяльності в контексті реалізації регіональної економічної політики / С. В. Захарін. // Економіка і управління. – 2011. – №2. – С. 115-118.
5. Землянкін А. І. Визначення тенденцій та ефективності інвестиційної діяльності у регіоні / А. І. Землянкін, Т. Г. Савченко. // Економічний вісник Донбасу. – 2013. – №31. – С. 107–113.
6. Інвестиційний клімат в Україні [Електронний ресурс] // Міністерство закордонних справ України. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/economic-cooperation/invest-climat>.
7. Інноваційна Україна 2020 : національна доповідь / за заг. ред. В. М. Гейця та ін. ; НАН України. – К., 2015. – 336 с. : табл., рис.
8. Конащук В. Л. Теоретичні аспекти формування інноваційно-інвестиційної діяльності / В. Л. Конащук, І. Кучеренко. // Запорізька державна інженерна академія. – 2014. – С. 125–130.

9. Коротич А. А. Державне регулювання інвестиційно-інноваційної діяльності / А. А. Коротич. // Теорія та практика державного управління. – 2012. – №37. – С. 289–296.
10. Крисько Ж. Л. Економічна сутність інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства / Ж. Л. Крисько // Економічний простір. - 2014. - № 89. - С. 168-176.
11. Лаврук В. В. Венчурне інвестування інноваційної діяльності / В. В. Лаврук. // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2012. – №1. – С. 224–234.
12. Нюнько О. Моделі механізмів формування державного управління інноваційно-інвестиційною діяльністю / О. Нюнько. // ефективність державного управління. – 2013. – №36. – С. 254–262.
13. Почерніна Н. В. Інституційне забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні / Н. В. Почерніна. // Таврійський державний агротехнологічний університет. – 2013. – С. 192–199.
14. Прямі інвестиції [Електронний ресурс] // публікація документів Державної Служби Статистики України – Режим доступу до ресурсу: https://ukrstat.org/uk/operativ/operativ2014/zd/pik/pik_u/pik_rik_2014.html.
15. Прямі іноземні інвестиції (акціонерний капітал) із країн світу в економіці України [Електронний ресурс] // публікація документів Державної Служби Статистики України – Режим доступу до ресурсу: https://ukrstat.org/uk/operativ/operativ2015/zd/ivu/ivu_u/ivu0415.html.
16. Пухтаєвич Г. О. Аналіз національної економіки: Навч.-метод. посіб. для самост. вивч. дисц. — К.: КНЕУ, 2003. — 261 с.
17. Самойлик К. С., Каракай Ю. В. Проект Закону про венчурну діяльність в інноваційній сфері: за станом на 30.11.2007
18. Сокач М. І. Стан та розвиток інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні / М. І. Сокач, А. С. Цікал, Л. С. Гаватюк. // Молодий вчений. – 2016. – №1 (28). – С. 171–174.

19. Сподіна В. О. Інновації та інвестиції: сутність і взаємозв'язок [Електронний ресурс] / В. О. Сподіна // Ефективна економіка. – 2013. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2640>.

20. Степанов Д. С. Інноваційно-інвестиційна політика держави [Електронний ресурс] / Денис Сергійович Степанов – Режим доступу до ресурсу:

http://www.rusnauka.com/6_SWMN_2015/Economics/4_188232.doc.html.

21. Тищик С. М. Шляхи входження України у світове інформаційне середовище інноваційно-інвестиційної діяльності / С. М. Тищик. // Наукові праці МАУП. – 2013. – №36. – С. 195–200.

22. Череп А.В. Теоретичні аспекти формування інноваційно-інвестиційної діяльності [текст] / А.В. Череп, С.В. Маркова // Інноваційна економіка : Всеукраїнський науково-виробничий журнал. – Тернопіль : ДВНЗ Тернопільський інститут агропромислового виробництва. – 2010. – № 17. – С.157.

23. Чучіна І. М. Інноваційно-інвестиційна політика України в умовах ринкової економіки / І. М. Чучіна, М. Ю. Приз. // Вісник КДУ імені Михайла Остроградського. – 2010. – №61. – С. 165–168.

ДОДАТОК 1

Таблиця 1

Чинники, що впливають на інноваційно-інвестиційний потенціал

Система чинників	Чинники, що стримують розвиток інноваційно-інвестиційного потенціалу	Чинники, що сприяють нарощенню інноваційно-інвестиційного потенціалу
Техніко-економічні	Відсутність джерел фінансування слабкість матеріально-технічної та наукової бази, високий економічний ризик, відсутність попиту на продукцію, застаріла техніка та технологія, низький науково-технічний потенціал держави.	Наявність необхідного наукового потенціалу, технічної бази, фінансових ресурсів, розвиток конкуренції та скорочення тривалості життєвого циклу наукоємних товарів, державна підтримка інноваційної діяльності.
Організаційно-управлінські	Сталі організаційні структури, надмірна централізація, відсутність інноваційної стратегії, орієнтація на усталені ринки, недостатність міжнародного науково-технічного співробітництва.	Гнучкість організаційних структур, демократичний стиль управління, децентралізація, міжнародна науково-технічна кооперація, створення інноваційної інфраструктури.
Соціально-психологічні	Опір змінам, зміна стереотипів, страх невизначеності, низький професійний статус інноватора, вплив наукових кадрів.	Сприйнятливості до змін, нововведень, моральна та матеріальна винагорода, можливість самореалізації.
Інформаційно-комунікативні	Недостатня інформація про інновації, джерела їх розроблення та розповсюдження, недостатній обмін інформацією для управління інноваціями, замкнутість і обмеженість міжгалузевих зв'язків.	Можливість швидко одержувати необхідну інформацію, правильний вибір інформаційних каналів, придбання ліцензій, патентів, ноу-хау, розширення горизонтальних потоків інформації
Правові	Недосконалість законодавчої бази з питань інноваційної діяльності, охорони інтелектуальної власності.	Законодавчі заходи (особливі пільги, закони), що заохочують інноваційну діяльність.